

ပလိပ်စာအိုးများ၊ မင်းရဲရာဇာဘွဲ့ခံ ဦးဖျော်
စာမျက်နှာ ၉၆ + မျက်နှာ၊ ၁၂•၈၈၈၀၀၀ x ၁၈•၅၈၈၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ - ဦးခန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၁၉၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်စု ၅၀၀၊
၁၉၆၁ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်ထုတ် ဒုတိယအကြိမ်၊ (ပထမအကြိမ်-၁၉၂၂)
ရောင်းစျေး ၁၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ပလိပ်စားဇေးချင်း
မင်းရဲရာဇာဘွဲ့ခံ ဦးဖျော်

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့ချုပ်၊ ၂၀၁၉

•
ဟံသာဝတီမှ
Copy Print

မင်းရဲဣာဇာဘွဲ့ခံ ဦးဖျော်

သီကုံးသည့်

စေဉ်ကူးမင်းနားတော်သွင်း

ခေT

ပလိပ်စားဇေးချင်း

တည်းဖြတ်သူ

ဟံသာဝတီ ဦးဘရင်

ပလိင်စာရေးချင်းပုံနှိပ်ခြင်း

စာမတင်ကြိမ် ၀၉၂၂-၃
ခုတ်ယူကြိမ် ၀၉၆၀-၃ ဇန်နဝါရီလ

နိဒါန်း

မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် မဇ္ဈိမဒေသမှ ခရီးဒေသ
 စာရိတ္တုချိတေခိမုဒုံ၍ မြန်မာနိုင်ငံ ရတနာပူရမြို့ကို ဗျာ
 ဒိတ်စကား ထားတော်မူသည်မှာ— မင်းဝံမြင့်မား၊
 တောင်တေခိဖျားထက်၊ ဘုရားအလျာ၊ နောင်လာ
 ဆက်ခံ၊ စိုးစံပြည်ကြီးတည်လတ်၊ ထိုပြည်သည်က မှာဦး
 က ပဒုမစန္ဒာပြည်-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူရိယာမင်း
 လက်ထက် ရောဝတီ-ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝရုဏ္ဏမင်း
 လက်ထက် ပူရိန္ဒန္တ-ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ကကုသန်
 ဘုရားလက်ထက် ရတနာပူရ သုနာပရန္တ-ဟူ၍လည်း
 ကောင်း၊ ကောဏာဂုံဘုရားလက်ထက် ဥဿဘ-ဟူ၍
 လည်းကောင်း၊ ဤကဲ့သို့ အသီးအသီး ခေါ်ဝေါ်
 ပညတ်လိမ့်မည်ကို အတိတ်စကား ကြားတော်မူခဲ့
 ကြောင်း၊ ၎င်းပြည်သည် တစ်စီးရှင်လက်ထက်မှ အဝ
 တွင်သောရတနာပူရမြို့ကို အလောင်းဘုရားကြီးပထမ
 ဥကင် မုဒ္ဒါဘိသိက် ဆင်တော်မူပြီးနောက် သားတော်
 ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားသည် သက္ကရာဇ် ၁၁၂၅-ခုနှစ်
 တွင် မင်းဖြစ်တော်မူ၍ ၎င်းရတနာပူရမြို့ကို သက္ကရာဇ်
 ၁၁၂၇-ခု ဝါခေါင်လဆန်း ၃-ရက် အင်္ဂါနေ့
 ည ၄-ချက်တီးကျော်အချိန်တွင် ရွှေမြို့၊ ရွှေနန်း၊ တည်
 တော်မူကြောင်း၊ ၎င်းကဲ့သို့တည်တော်မူပြီးလျှင်ရတနာ
 သိမ်ကုန်းဘောင် နေပြည်တော်က ထိုနှစ်နတ်တော်
 လဆန်း ၁၅-ရက်ကြာသပတေးနေ့ ကျောက်မြောင်း
 ဆိပ်သို့ ဆင်းသက်တော်မူ၍ ရတနာပူရ အင်းဝရွှေမြို့

တော်အရောက် စုန်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ရွှေထီး၊
ရွှေနန်း သိမ်းမြန်းစိုးစံတော်မူကြောင်း၊ ၎င်းနောက်
၁၁၃၃-ခုနှစ် နယုန်လပြည့်ကျော် ၁၀-ရက် သော
ကြာနေ့ မကွေးမြို့ကဆင်ဖြူရတနာ ရောက်လာသည်
ကိုအစွဲပြု၍ “ဆင်ဖြူရှင်” နာမံခံတော်မူကြောင်း၊ ထို
ဆင်ဖြူရှင်လက်ထက် ပုခန်းကြီးမြို့ ဘွားရာဇာတိရှိ
သောဆရာကြီး ဦးဖျော်သည် သားတော် ငစဉ့်ကူး
မင်းအထံတော်မှာ ဆရာအဖြစ်ဖြင့် ထမ်းရွက်နေထိုင်
စဉ် ငစဉ့်ကူးမင်းက “မင်္ဂလာမဏ္ဍိုင်” ချီသော မင်းရဲ
ဒိဗ္ဗ ဇေးချင်းသည် အလင်္ကာရသ ရှိပေသည်ဟု
ချီးမွမ်းတော်မူလျှင် ၎င်းဆရာက ရေးသားနိုင်ကြောင်း
ရှိခိုးသံတော် ဦးတင်ရာ သားတော် ငစဉ့်ကူးမြို့စား
မင်းသားကတောင်းပန်၍ မင်္ဂလာချက်ဘွေ အစချီ
သော ရွှေနားတော်သွင်းဇေးချင်းကို မင်းဆက် အိမ်
နိမ့်နန်းစံနှင့်တကွ ရေးသားဆက်သွင်းရာ သဘော
တော်အလွန်နှစ်သက်၍ “မင်းရဲရာဇာ” ဘွဲ့နှင့်ပလိပ်ရွာ
ကိုလည်း အစားသနားတော်မူကြောင်း၊ ၎င်းရွှေနား
တော်သွင်း ပလိပ်စားဇေးချင်းကို မင်းအဆက်ဆက်
ပေရွက် ပုရပိုက်များတွင် အကွရာမချွတ် ကူးရွတ်
ကျက်မှတ်၍ လာသည်အတိုင်း ယခင် အင်္ဂလိပ်
အစိုးရမင်းတို့ လက်ထက် ပညာရေးဌာနဆိုင်
ရာ အစိုးရတို့သည် အရပ်ရပ် စာသင်ကျောင်း
များတွင် အဋ္ဌမတန်း၌ ကျောင်းသား သူငယ်တို့
သင်ကြား လေ့ကျက်ရန် စီမံပြဋ္ဌာန်းခဲ့သောကြောင့်
သူတေသန သုတဗုဒ္ဓိ သိမြင်ကောင်းချီး ငြမ်းကြီးလက်

သုံး နှလုံး သွင်းလိုသော အမျိုးကောင်းသားတို့ သင်
ကြား နှုတ်တက် လေ့ကျက် ကြည့်ရှုခဲ့ကြပေသည်။

ယခုအခါ ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်တွင်
ပလိပ်စားဇေးချင်းသည် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်လျက်ရှိ
နေသဖြင့် ဗသုဿုတလိုလားသော အမျိုးသားတို့
အတွက် ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်ုပ်တို့ ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်
တိုက်မှ ထပ်မံ ပုံနှိပ်လုပ်ဆောင်အပ်ပါသတည်း။

“ဟံသာဝတီ”

၁၂-၁-၆၁.

အဋ္ဌပုတ္တိ

ဦးဇော်

ဤစဉ်ကူးမင်း နားတော်သွင်း၊ခေါ် ပလိပ်စား
 ဒေးချင်းကို သီကုံးရေးသားခဲ့သူကား အဘပုဏ္ဏားမျိုး
 အမိမြန်မာဖြစ်၍ ကောစာသက္ကရာဇ် ၁၁၀၀-ပြည့်
 နှစ်တွင် ပုခန်းကြီးမြို့၌ ဘွားမြင်သော ငယ်မည်
 ဦးဖျော်ပင် ဖြစ်ကာ ပုခန်းကြီးမြို့ဝင်းကျောင်း ဆရာ
 တော်ဘုရားကြီး၏ တူအရင်းလည်း ဖြစ်သဖြင့် အရွယ်
 ရောက်လျှင် သင်ရိုး စာပေများကိုသာမက၊ နက္ခတ်၊
 ဗေဒင်၊ ရာဇဝင် စသည်တို့ကိုလည်း သင်ကြားတတ်
 မြောက် တဘက်ကမ်းရောက် လေသည်။

ကောစာသက္ကရာဇ် ၁၁၂၅-ခုနှစ်သို့ ရောက်သော
 အခါ ဆင်ဖြူရှင် မင်းတရားကြီးသည် ခမည်းတော်
 အလောင်း မင်းတရားကြီးနှင့် နောင်တော်ကြီး မင်း
 တို့၏ အရိုက်အရာ ရွှေထီးရွှေနန်းကိုသိမ်းမြန်းဆက်ခံ
 တော်မူ၍ “သီရိပဝရ သုဓမ္မ မဟာရာဇာဇနိန္ဒာဓိပတိ”
 ဟူသော တံဆိပ်နာမကိုခံကာ သက္ကရာဇ် ၁၁၂၇-
 ခုနှစ် ဝါခေါင်လဆန်း ၃-ရက် အင်္ဂါနေ့ ၄-
 ချက်တီးကျော် အချိန်တွင် ရတနာပူရ အဝနေပြည်
 တော်၏ မြို့တော်၊ ရွှေနန်းတော်တို့ကို တတိယမြောက်
 တည်တော်မူရာ အလုံးစုံ ပြီးပြေသဖြင့် ထိုနှစ် နတ်
 တော် လဆန်း ၁၅-ရက် ကြာသပတေး နေ့တွင်

အနှစ်စာ

ရတနာသိမ် ကုန်းဘောင် နေပြည်တော်မှ ကျောက်
 မြောင်းဆိပ်သို့ ဆင်းသက်တော် မူကာ ရတနာပူရ
 အဝရွှေမြို့တော်သို့ ရေကြောင်း စုန်တော်မူ၍ ရောက်
 တော် မူလျှင် ရွှေနန်းသိမ်း မင်္ဂလာသဘင် ဆင်ယင်
 တော် မူလေသည်။

သို့သိမ်းတော်မူပြီး သက္ကရာဇ် ၁၁၃၃-ခု နယုန်
 လပြည့်ကျော် ၁၀-ရက် သောကြာနေ့သို့ ရောက်သော
 အခါ မကွေးမြို့မှ ဆင်ဖြူတော်ရတနာ အဆက်အသ
 ရောက်သည်ကို “ဆဒ္ဒန်ပြောင်ကျော်” ဟူသော ဘွဲ့ကို
 ထပ်ကာ ခံယူတော်မူ၍ “ဆင်ဖြူရှင်” ဘွဲ့ကို ခံယူတော်
 မူလေသည်။

ပလိပ်စာ

ထိုဆင်ဖြူရှင် မင်းတရား လက်ထက် တော်တွင်
 သားတော် ဖြစ်သော ငစဉ့်ကူးမင်းသားထံ၌ ဦးဖျေစီ
 မှာ ဆရာအဖြစ်နှင့် အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်လေရာ
 တခါသော် ငစဉ့်ကူးမင်းသားက ရှင်သံခို သီကုံးခဲ့
 သည့် မင်္ဂလာမဏ္ဍိုင် ချီ မင်းရဲဒီဇ္ဇ ဝေးချင်းသည် အ
 လင်္ကာဂုဏ်၊ ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံသဖြင့် လှန်စွာမှကောင်း
 ကြောင်း ချီကျူးလေရာ ဆရာကြီးကလည်း ထိုကဲ့သို့
 ပင် ရေးသားနိုင်ကြောင်း လျှောက်ထားသဖြင့် ရေး
 သားရန် ငစဉ့်ကူးမင်းသားက တောင်းပန် သော
 ကြောင့် “မင်္ဂလာချက် ဗွေ” ချီ ပုဒ်ရေပေါင်း ၇၀-ရှိ
 သော ဤရွှေနားတော်သွင်း ဝေးချင်းကို ရေးသားဆက်

သွင်းလေရာဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးသဘောတော်ကျ လှသောကြောင့် “မင်းရဲရာဇာ” ဘွဲ့နှင့် (နားတောင်း မရှိသော စောမွန်လှအား နားတောင်းအလိုငှါ ပေ ရွက်ကို လိပ်၍ ပေလိပ် နားတောင်း ဆက်သရာ ဖြစ် သောကြောင့် မူလက ပေလိပ်ရွာ နောက်မှ ပလိပ်ရွာ ဟု ခေါ်သော) ပလိပ်ရွာကို စားစေရ၍ ငစဉ်ကူး မင်းသား မင်းဖြစ်သော အခါ၌လည်း ထိုဘွဲ့ဖြင့်သာ ပလိပ်ရွာကို ဆက်၍စားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထို ဝေးချင်းကို ပလိပ်စားဝေးချင်းဟူ၍ နောက်မှ ခေါ်တွင် လေသည်။

ထို့နောက် အမရပူရ ပထမ မြို့တည် နန်းတည် ဖြစ်တော် မူသော အောင်မြေ လောက စေတီတေခီ ဒါယကာ ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး လက်ထက်၌ကား ဟူးရားညို ဘွဲ့ဖြစ်သော “သီရိပဏ္ဍိတ်” ဘွဲ့ကို ခံယူရရှိ ကာကျောက်ရင်းမြို့တောင်သာ မြို့တို့ကိုလည်း စားရ လေသည်။

ထို့နောက် သက္ကရာဇ် ၁၁၀၁-ခု နှစ်တွင် ဘိုး တော် မင်းတရားကြီး၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံ စိုးစံ တော်မူသော စတုတ္ထ ရတနာပူရ မြို့တည် နန်းတည် စကိုင်းမင်း လက်ထက်တွင် အသက် ၈၀-ကျော်မှာ အနိစ္စ ရောက်လေသည်။

ရေခဲသော စာများ

ထိုသို့ အမှုတော်များကို ထမ်းရွက်နေစဉ် ၎င်း ရွှေ နားတော်သွင်း ဝေးချင်း အပြင် ၁-မြို့ဟင်္ဂလင်္ကာ၊

၂-သက္ကရာဇ်ဖြိုပုံ လက်ာ-တို့ကိုလည်း ရေးသားခဲ့ပေ
 သေး၏။ (အချို့ကမူ ပုဒ်ရေ ၃၀၉-ရှိ ရာဇဝံသ တေး
 ကဗျာကိုလည်း ဦးဖျော်ပင် ရေးသားခဲ့သည်ဟု အဆို
 ရှိ၏။ သို့ရှိသော်လည်း အချို့နေရာများတွင် ပလိပ်စား
 ဧချင်းပြ သက္ကရာဇ်များနှင့် မညီသဖြင့်၎င်းကို ကျွန်ုပ်
 တို့ ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ရပေသည်။ ဦးဖျော်၏ ဘွား
 သက္ကရာဇ်ကိုလည်း ပေမူအချို့၌ ၁၀၀၀-ပြည့် ဘွား
 ဟု မှားယွင်းလျက်ရှိသည်ကိုမူကောင်းတို့ဖြင့် ယုတ္တိကို
 ပါဆင်ခြင်၍ ၁၁၀၀-ပြည့်ဘွား-ဟုဖော်ပြရပါသည်။
 ဦးဖျော်မှာ စကိုင်းမင်း ဘကြီးတော် လက်ထက်တွင်
 အနိစ္စ ရောက်သဖြင့် စကိုင်းမင်း ဘကြီးတော်သည်
 သက္ကရာဇ် ၁၁၀၁-ခုနှစ်တွင် နန်းတက်ရာ၊ ထိုသက္က
 ရာဇ် ၁၁၀၁-ခုနှစ်မှာပင် ဦးဖျော်အနိစ္စရောက်သည်
 ဟုဆိုပြီး ဘွားသက္ကရာဇ် မူမှား ၁၀၀၀-ပြည့်ကို
 နှုတ်က အသက် ၁၀၁-နှစ် ဖြစ်နေသောကြောင့် သ
 ဘာဝ ယုတ္တိမရှိချေ။ စင်စစ်အားဖြင့် ရာနေရာဖြစ်
 သော ၁-၀၀၀-နေရာမှာ ပေရေးသမားတို့ သူည
 ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် ဘွားသက္ကရာဇ်
 မှာ ၁၁၀၀-သာ ဖြစ်ရပေမည်။ သို့မှသာ စစ်ကိုင်း
 မင်းနန်းတက်သက္ကရာဇ် ၁၁၀၁-ကိုတည်၍ ဘွား
 သက္ကရာဇ်အမှန် ၁၁၀၀-နှုတ်က အသက် ၀၁-နှစ်
 ကိုရသဖြင့် သဘာဝယုတ္တိရှိလေသည်။)

နားတော်သွင်းဧချင်း

ဦးဖျော်သည် ဤနားတော်သွင်း ဧချင်း တစောင်
 တည်းနှင့်ပင် စာဆိုလောကတွင် ထင်ပေင် ကျော်

စောခဲ့လေသည်။ ကျော်စောခြင်းမှာ မူလက ငစဉ် ကူးမင်းသားအား ဆက်သွင်းသော နားတော်သွင်း ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်က သဘောတော်ကျလှသဖြင့် ပလိပ်ရွာကို ဆုအဖြစ်ပေး၍ စားစေရသောကြောင့်ပေတည်း။

တန်ဘိုးမဖြတ်နိုင်

ဤငစဉ်ကူးမင်း နားတော်သွင်းခေါ် ပလိပ်စား ဧချင်းသည်ကား- ပညာရှိ ကဝိတဆူ ပြုမူလိုသူတို့အဖို့ တန်ဘိုးမဖြတ်နိုင်အောင်ရှိချေ၏။ ဤဧချင်းကို ယခု အကြိမ်၌ တည်းဖြတ်သူပင်လျှင် အသက်အရွယ် ငယ်စဉ်ကစ၍ နှုတ်တက်အရကျက်မှတ်၍ ပညာရှိတို့ထံမှ လေ့လာ၍လာခဲ့ရာ ယနေ့အထိပင် အနက်အဓိပ္ပာယ်နှင့်တကွ အရအမိ ရှိပါသေးသည်။

ဆရာကြီးဦးဖျော်သည် ထိုရွှေနားတော်သွင်းဧချင်းကို သီကုံးရေးသားရာ၌ အခြားစာတို့ကဲ့သို့ အချစ်အကြောင်း၊ ရာသီဘွဲ့၊ ဘုန်းတော်ဘွဲ့၊ ကောင်းကင်နက္ခတ်တာရာ၊ ရှုမြော်ခင်း၊ ဆွေတော်စဉ် စသည်တို့ကိုသာ အခြေခံထား၍ သီကုံးသကဲ့သို့ သီကုံးရေးသားသည် မဟုတ်သေးဘဲ၊ သညာ၊ နိမိတ်၊ ကတ္တား၊ ပရိမာဏ၊ ပယောဇဉ်ဟုဆိုအပ်သော ကျမ်းပြုခြင်း အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့်ညီညွတ်ခြင်း၊ ဧချင်း ရေးနည်း စံနစ်အရဖြင့် နည်းမှန်စွာ သီကုံးရေးသားခြင်း၊ လောကတည်ဟန် ပျက်ဟန်တို့ကို၎င်း၊ နေလနက္ခတ်တာရာတို့ ဖြစ်ထွန်းပုံကို၎င်း၊ ပွင့်တော်မူပြီးသော ဘုရားရှင်တို့နှင့် ကပ်ဦးအစ မဟာသမ္မတမင်းမှအစ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအထိ

ဆွေတော်စဉ်တို့ကို၎င်း၊ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယသင်္ဂါ
 ယနာ တင်ပုံတို့ကို ကျမ်းဂန်နှင့် တပြေးတည်းညီ
 စေရုံသာမက မဟာဝင်ကျမ်းလာ မင်းဆက်တို့ကို
 လည်း နန်းတက်နှစ်တို့ဖြင့် ပြသသီကုံး ထားသည့်
 ပြင် “သုနာပရန်တမ္ပဒီပ” ဟု ဆိုအပ်သော မြန်
 မာပြည်တွင် စိုးစံကြသည့် မင်းဆက် တို့ကိုလည်း
 ခုနှစ်သက္ကရာဇ်နန်းစံတို့ကို ဆွေတော်စဉ်တို့နှင့် အ
 လင်္ကာဂုဏ်၊ ရသ မြောက်အောင် ဖော်ပြထားသဖြင့်
 လည်း ထိုဒေချင်းမှာ တန်ဘိုးမဖြတ်နိုင်ချေ။

ထို့ပြင် အသံတူအကြောင်းကွဲ-ဟု ဆိုအပ်သောခွဲ
 ထားစပ်ထုံးများကို ကြီးကြား-ကြီးကြား ထည့်သွင်း
 စပ်ဆိုထားသဖြင့် အက္ခရာပင့်ရစ်တို့ကို နားလည်စေ
 ခြင်း၊ စပ်ထုံးမှန်-ကာရန်မှန်တို့ဖြင့်သာ စပ်ဆိုသီကုံး
 ထားသဖြင့်လည်း သတ်ပုံသတ်ညွှန်းအရာတို့၌ လိမ်မာ
 စေခြင်း၊ ဝေဝါဟာရစကားပရိယာယ်တို့၌ ကြွယ်ဝခြင်း
 တို့အပြင်ဘုန်းတော်ဘွဲ့ကိုဆိုရာတို့၌လည်း နည်းအမျိုး
 မျိုး၊ ဥဒါဟရုဏ်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်ပြဆိုခြင်း၊ သင်္ခါရ
 ဓမ္မတို့ကို သံဝေဂရယူလောက်အောင်သီကုံးရေးသား
 ခြင်းတို့ကြောင့်လည်း တန်ဘိုး မဖြတ်နိုင်လောက်
 အောင် ကောင်းမွန်ပါပေ၏။

လေ့လာကြ၏

ထို့ကြောင့်လည်း ဤစဉ်ကူးမင်းနားတော်သွင်းခေါ်
 ပလိပ်စားဒေချင်းကို ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ပိုင်း
 ၌မင်းခစားပြုလုပ်လိုကြသောသူအပေါင်းတို့နှင့်လွတ်
 တော်၊ ရုံးတော်တို့တွင် စာရေး၊ စာချီပြုလုပ်လိုကြသော

သူအပေါင်းတို့မှာ ၁-အသျှင် မဟာရဋ္ဌသာရသီကုံး
 ခဲ့သော စတုစံဗ္ဗသာရ-ခေါ် ကိုးခန်းပျို့၊ ၀။ဟတ္ထိပါ
 လပျို့နှင့် ၂- ဤစဉ်ကူးမင်းနားတော်သွင်း- ခေါ်
 ပလိပ်စားဒေချင်းတို့ကို သဘောအဓိပ္ပါယ်တို့နှင့်တကွ
 အရကျက်ကာ စာရေးစာမေးပွဲ ပြုလုပ်ကျင်းပဖြေဆို
 ရလေသည်။

မှာထားချက်။ ။ဤဒေချင်းမှာ စဉ်ကူးမင်းနား
 တော်သွင်းဖြစ်၍ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပလိပ်စားဒေ
 ချင်း-ဟူ၍လည်း ခေါ်လေသည်။ ။ထိုနှင့်အလားတူ
 ဟံသာဝတီရောက် မင်းတရား အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်စဉ် င
 စဉ်ကူးမြို့ကို စားရသောအခါက ကန့်ကု လက်လွှဲ
 ဆရာဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ရှင်မဟာဗုဒ္ဓကံရ-သီကုံး ဆက်
 သွင်းခဲ့သည့် စဉ်ကူးမင်းဒေချင်းနှင့် သီရိဝေဿုကျော်-
 သီကုံးခဲ့သည့် စဉ်ကူးမင်းနားတော်သွင်း ဒေချင်းများ
 လည်း ရှိသေးကြောင်း အထူးမှတ်သားရမည် ဖြစ်ပေ
 သည်။ ။ဤဒေချင်းကို တည်းဖြတ်ရာ၌ မန္တလေးမြို့
 နန်းတွင်းရိုက်မူနှင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး၏ လက်ကိုင်
 ပေမူတို့ကို အခြေခံပြုပါသည်။

တည်းဖြတ်သူ
 ဟံသာဝတီ
 ဦးဘရင်

၁၃၂၂- ခု၊ ပြာသိုလဆန်း ၁၄-ရက်။

ပလိပ်စားဇေးချင်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သဗ္ဗာသဗ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁။ မင်္ဂလာချက်တွေ၊ လေးရောင်တွေကို၊ ရစ်ခွေ
လက်ျာ၊ တုံ့ကာမြောက်တောင်၊ တထောင်နိမ့်မြင့်၊
ဆယ့်နှစ်ဆင့်ဝယ်၊ အသင့်စဉ်စီ၊ စက်ဝန်းချီလျက်၊ တ
လီနှစ်ခန်း၊ သုံးမည်ကျွန်းကို၊ ပယ်တွန်းမိုက်မှောင်၊
ခြည်တထောင်ဖြင့်၊ ပြောင်ပြောင်လင်းထိန်၊ စက်ရိပ်န
သို့၊ မျက်ဣန္ဒနီ၊ ရောင်ညီလျှံဝါ၊ ထွန်းလင်းဖြာသည်၊
တောင်ညာမြင့်၊ ကျွန်းဇမ္ဗူထက်၊ ပစ္စုမိုးဖြန့်၊ တန်
ခိုးကွန့်သား၊ ဆဒ္ဒန့်သခင်၊ မှန်နန်းရှင်ဟု၊ သောင်း
ခွင်နွဲ့မွေ၊ ညာကြေလွှံပတ်၊ ကျွန်းလုံးနတ်၏၊ သည်း
ပွတ်တော်ကြီး၊ ပွင့်နိုးရင့်ငုံ၊ လုံးစုံမချို၊ ဘုန်းရောင်ပျို
သည်၊ တို့ခကျေးဇူးရှင်၊ စည်ပင်လန်းလှ၊ မြန်းမည့်သူ
ကို၊ ထုံးယူမှတ်စေ၊ ကျမ်းဂန်ဒွေ၍၊ ရွှေနားတော်ကျူး။

ပျံပျံးချိုသာ၊ လျှောက်ဝံ့ပါသည်။ မင်္ဂလာတည့်မ
နှေး-ပြီးလွယ်ရေး။

၂။ ရှစ်သောင်းနှစ်ထောင်၊ နှစ်ပြန်ဆောင်သာ။
ကျောက်တောင်လည်စက်၊ တိုက်အနက်ဝယ်၊ ခွန်ထွက်
သိမ်းကျုံး၊ ထွတ်မင်းဆုံးနှင့်၊ ပတ်ကုံးဝိသယာ၊ အာ
ဏာဇာတိ၊ ခေတ်အချိတွင်၊ မရှိနှိုင်းအင်၊ မဂ်ဉာဏ်ရှင်
တို့၊ ထွန်းထင်တေဇာ၊ ဖြစ်ပွင့်ခါဝယ်၊ ရတနာခုနစ်၊
နတ်ဖြစ်ရိပ်ငြိမ်၊ စည်းစိမ်နေကျ၊ ထွန်းလွှာရသို့၊ တူ
လှမယွင်း၊ တို့ထိပ်နင်းမူ၊ လေးစင်းပင်လယ်၊ နက်
ကျယ်ဝှန်းလည်၊ ကျွန်းတည်တည်ကို၊ လှည့်မည်
စကြာ၊ မှန်လှစွာ၍၊ ဤစာရန်ကင်း၊ နားတော်သွင်း
လျှင်၊ နန်းခင်းရည်ရော်၊ ဘုန်းကြောင့်ပေ၍ရှင့်၊ ရှိန်
စော်ကြက်သရေ၊ တက်နေနှုန်းစံ၊ ဘုန်းရောင်လျှံ
သည်၊ အသဒ္ဓိန္ဒ၊ ခတ္တိယဖြစ်၊ နွယ်တော်စစ်တို့၊
ဆယ့်နှစ်သို့ကူး၊ ဆယ်ကကျုံး၍၊ ငါးဦးမာရ်နိုင်၊
မြတ်ဆုံးတိုင်လည်း၊ ပည်းလှိုင်များကြွယ်၊ မိုးပြင်
ကြွယ်သို့၊ မြတ်နွယ်စဉ်က၊ မဆုံးရာသည်၊ နောင်
လာတည့်ဆက်ရေး-များလှသေး။

၃။ မြတ်နွယ် စဉ်လာ၊ လျှောက်မည် ရာကာ၊
ကြမ္မာဘုန်းသန်၊ ရှေးကျိုးဘန်၍၊ ချိန်တန်သင့်မူ၊ ပွင့်
မည့်သူကို၊ နည်းယူကျင်းလာ၊ ထုံးစံရှာသော်၊ မြင့်
ကြာရှေ့စပ်၊ အာဒိကပ်ထက်၊ လုံးရပ်ကိုယ်ပြင်၊ ဘုန်း
အင်ပညာ၊ လွန်ကဲစွာသည်၊ မဟာသမတ်၊ စက္ကဝတ်
တို့၊ နွယ်မြတ်ဝင်ချည်း၊ အမှန်တည်းရှင့်၊ ကျော်သည်း
အံ့လောက်၊ ဘိုးရွှေမှောက်လည်း၊ ဆယ့်ခြောက်

သင်္ချေ၊ တွက်ရေခေါ်ညီ၊ ဓရဏီထက်၊ ပည်းသီမြား
 မြောင်၊ နောက်နှစ်ထောင်တွင်၊ မြတ်ခေါင်ပွင့်ဦး၊
 သုံးလူ့မူးငယ်၊ ဆုထူးခံရာ၊ ထိုကစ၍၊ များလှတွက်
 ကိန်း၊ သုံးသိန်းငါးသောင်း၊ ကိုးထောင့်နှစ်ကျိပ်၊
 ရှစ်မာရ်နှိပ်တို့၊ တံဆိပ်ထပ်ဆင့်၊ ဗျာဒိတ်ဖွင့်၍၊ ရင့်
 အများတွင်၊ တပါးဝင်သား၊ ဘိုးရှင်လောင်းကျော်၊
 မြတ်နွယ်တော်ကို၊ အာပေါ်ပျက်ပြုန်း၊ အစဆုံးကး
 ပန်းကုံးသောသွင်၊ ဦးရှိတင်အံ့၊ မျက်ရှင်ပြောင်ပြီ၊
 ဇောတခဲသို့၊ ချီးဝဲများပုံ၊ နန်းပွင့်ငုံသည်၊ ၊ ဇေစုံ
 တည့်ဆေးလေး-နာစိစွေး။

၄။ ခေတ်ဝိသယ၊ အနန္တတွင်၊ ရေဆကုဋေ၊ တ
 သိန်းနေတို့၊ မီးရေလေမှတ်၊ သံဝင့်သုံးဖြာ၊ ပျက်ခါ
 ညီမျှ၊ ဖြစ်ကြတူပြိုင်၊ ရံဆိုင်သီးသီး၊ လွန်ပြီးပွားဆဲ၊
 ထွန်းမြဲနောင်လာ၊ တိုက်များစွာကို၊ ထွတ်ချာဆုံးမဲ့၊
 ဉာဏ်ဖြင့်နွဲ့လည်း၊ ပြုပြုလေးအင်၊ ကပ်သာဖြင့်ခဲ၊
 ကုန်စင်ရေမီး၊ ပျက်ပြီးပွားစည်၊ တိုက်ထူးလည်
 တွင်၊ ရှေးတည်နောင်းပျက်၊ အောင်မြေချက်ဝယ်၊
 မြရွက်ပခံ၊ ရှစ်စုံငါးပွင့်၊ ဆင့်ရရင့်ကြောင့်၊ ဘုံမြင့်
 မိုးသူ၊ နိမိတ်ယူ၍၊ ငါးဆူပွင့်ရာ၊ မည်သာဘဒ္ဒ၊ သ
 မိုက်ကြရှင့်၊ မဆွထိုခါ၊ မိုးရပ်ချာမှာ၊ ဗြဟ္မာသက်
 ကျွန်း၊ ကိုယ်ထင်ထွန်းက၊ ရေဝန်းပေါ်ထက်၊ ချို
 မြက်ရသာ၊ စားငှါချင်စိတ်၊ ရောင်ဖိတ်မကွန့်၊ လူ
 ပေါင်းလန့်သော်၊ မှောင်ဟန့်လှစ်တွန်း၊ နေဝန်းထွက်
 ပေါ်၊ လော်ကဓာတ်လုံး၊ ပေါင်းရုံးတူပင်၊ နွဲ့မျှမြင်၍၊
 ပျံ့ရှင်မြေဆီ၊ စိတ်ညီယူစား၊ ကျင့်ဖောက်ပြားက၊

ကွယ်ငြားမြေလွှာ၊ ထို့နောက်လာသည်။ ၊ပဒါ
တည့်နွယ်မွေး-ဆန်သလေး။

၅။ မြတ်လေးငုံဟန်၊ သလေးဆန်ကို၊ ဖန်ဖန်ယူ
စား၊ ကျင့်ဖောက်ပြားက၊ ယောက်ျားမိန်းမ၊ ဖြစ်ကြ
ရမက်၊ နွဲ့ရှက်အိမ်ယာ၊ အစာသိုမှီး၊ မသီးဆန်လုံး၊
ခွံဖုံးရောက်နေ၊ ယူလေရာမဲ့၊ ကုန်လတ်ခဲ့က၊ တွတ်ဖွဲ့
ဝေဘန်၊ ပေးတုံပြန်လည်း၊ မမှန်ခိုးစား၊ မုသားကွယ်
ဖြုတ်၊ ရိုက်ပုတ်ထောင်းထု၊ ဖြစ်လွှာမှုကြောင့်၊ တစု
စည်းရုံး၊ နှလုံးမဖြူ၊ ကပ်ဦးသူတို့၊ စိတ်တူဝမ်းမျှ၊ ကြံ
ကုန်ကြ၏၊ ကာလခုလျှင်၊ လူသွမ်းဖြင်စွ၊ တို့တွင်စိုး
ရ၊ မင်းရှိမှဟု၊ တေဇတက်တုန်း၊ အာဏာဘုန်းဖြင့်၊
မှုန်းသော်မတုံ၊ ကြားတိုင်းရှုံသား၊ ပျိုဖွံ့သက်ရွယ်၊
နေနတ်နွယ်ကို၊ ဆယ်ဘို့တဘို့၊ နှစ်လိုသကြည်၊ ပေး
ဆက်မည်ဟု၊ မြှောက်ရည်ဘိသိက်၊ အောင်နိမိတ်ဖြင့်၊
ကျော်ထိတ်သပြေ၊ မင်းမူစေ၍၊ ညွန့်ဝေနာမံ၊ သုံးမည်
ခံသည်၊ နက်စံညီလှ၊ သမ္မတဟု၊ ပထမမင်းထီး၊
တည်ထောင်ပြီးသော်၊ နွယ်သီးမပြား၊ မြေးသားမြစ်
ညွန့်၊ ပွားပြန်ပြည့်လှိုင်၊ ခရိုင်မြို့ပေါင်း၊ ခြောက်သောင်း
သုံးထောင်၊ တုတ်ခွန်ဆောင်သည်။ ၊ထို့နောင်တည့်
ရှည်ဝေး-ရမက်မြေး။

၆။ မြေးတုံရမက်၊ ဆယ့်နှစ်ဆက်၌၊ မိုက်မျက်
တဏှာ၊ သုံးဖြာဒုစရိုက်၊ ကြိုက်လတ်သော့လျှောက်၊
ကပ်လျှင်ရောက်က၊ ရွာမြောက်လေးထွေ၊ အာဝင်
ရေဖြင့်၊ ကုန်စေမျှလွင့်၊ စဉ်သင့်ကြိုင်စွာ၊ ပန်းနို့
သာတည့်၊ ရတနာမိုး၊ သွန်းကာဖြိုးသော်၊ တော

တိုးတောင်ခြေ၊ ရှောင်လွှဲနေသည်။ မြတ်ဆွေနှယ်
 ပေါင်း၊ ကျန်လူဟောင်းတို့၊ ပုန်းအောင်းရာမှ၊ ထွက်
 တည့်ကြ၍၊ သီလမြဲလျက်၊ သင်္ချေသက်တိုင်၊ ပွားတက်
 စည်ဘိ၊ မင်းမရှိတည့်၊ ထိုပြီးမယုတ်၊ အာယုဆုတ်
 တွင်၊ သမုတ်နေကြ၊ သုံးမည်ရသား၊ ဒုတိယမင်း
 ဆုံး၊ ဇမ္ဗူလုံးကို၊ သိမ်းကျုံးကာသာ၊ ဆက်နှယ်ဖြာ
 မှ၊ ဆုတ်ကာပွားမြောက်၊ ထွန်းတောက်သုံးကြိမ်၊
 ရန်လုံးနှိမ်၍၊ မတိမ်မမြုပ်၊ ဆက်ကာအုပ်ပြီး၊ ပတ်
 ချုပ်တိုင်းကား၊ ထိုနှစ်ပါးတွင်၊ ရှေ့လားနှင့်နှင်၊
 ပွားစည်ပင်ရှင့်၊ နောက်လျှင်မပျက်၊ လူတို့သက်မှု၊
 ဆုတ်တက်တုံ့ပြန်၊ လေးတန်ငါးမည်၊ ခြောက်တည်
 မင်းထူး၊ စိုးကွပ်မှုးလျက်၊ ရှေးဦးကဲ့သို့၊ တိုင်းမြို့ထီး
 ဆောင်း၊ ပွားမြန်ရှောင်းသည်၊ ရှစ်သောင်းတည့်
 ထောင်လေး-ဆက်ရှည်ဝေး။

၇။ ခြောက်ဆူမင်းမြတ်၊ လွန်ပြီးလတ်သော်၊ နေ
 နတ်နှယ်စစ်၊ ထွန်းခုနစ်မှ၊ မြတ်ရှစ်ဇနိန်၊ အသမ္ဘိန်
 တွင်၊ များဟိန္ဒု၊ ငြိမ်းရာစုသည်၊ ကကုသန္ဓ၊ သုံး
 လူ့ဘလျှင်၊ စိမ်းမြဲလဲညို၊ ကုက္ကိုပင်ရိပ်၊ ပလ္လင်ထိပ်
 ထက်၊ မာရ်နှိပ်ဆုံးရပ်၊ ရှေ့ပြည်ခပ်ရှင့်၊ ရှက်စပ်ထို
 က၊ နဝမ၌၊ သမ္မတဘုန်းကြွယ်၊ မပြတ်နှယ်ရှင့်၊
 ခြောက်သွယ်ရောင်စုံ၊ ကောဏာဂုံဟု၊ သုံးဘုံသူ့ပန်း၊
 ရေသဖန်းဝယ်၊ လေးခန်းသစ္စာ၊ သိပြီးခါသော်၊ ရှည်
 ကြာထိုနောက်၊ ပွင့်ချိန်ရောက်က၊ ဆယ်မြောက်မင်း
 ကျော်၊ ဖြစ်ထွန်းပေါ်၍၊ မျိုးတော်မပြား၊ ဆက်ကာ
 ပွားလျက်၊ သုံးပါးအခေါင်၊ မြဲပညောင်တွင်၊ မာရ်

အောင်ဇိန၊ ကဿပမှ၊ နှစ်-လ-များပုံ၊ ဆုတ်တို့
 တက်လျော၊ စဉ်သဘောဖြင့်၊ မုနောခံယူ၊ ဗုဒ္ဓကူ
 လျှင်၊ ရှေးတူနန်းရိုး၊ တဖန်စိုးက၊ တန်ခိုးမချို၊ သူ
 မြတ်တို့နှင့်၊ နှစ်လိုတိုင်ပင်၊ နှိုင်းဆင်ခြင်၍၊ စီရင်
 ဘွယ်မှု၊ တခုမကြွင်း၊ ပြီးစေလျှင်းမှ၊ မင်းတို့ကျင့်ရာ၊
 မြတ်ဆယ်ဖြာက၊ ပြည်ရွာစည်ပင်၊ ခုနစ်အင်နှင့်၊ လေး
 သင်္ဂဟ၊ မယွင်းရသည်၊ ၊ရှည်လှတည့်နောင်ရေး-
 ထောက်မြော်တွေး။

၈။ မြော်တွေးနောက်နောင်၊ တည်ရစ်အောင်ဟူး၊
 ထောင်ခွဲနန်းရိုး၊ ရှင်ချစ်ဘိုး၏၊ မြတ်မျိုးနွယ်ပေါင်း၊
 ဆက်ဆံကြောင်းကို၊ နန်းလောင်းရည်ခန့်၊ ရွှေနား
 ကွန့်လော့၊ ဆယ်တန်ဖွန်ကျ။၊ ဘေးတော်ဦးမှ၊
 ရင့်ကျူ၊ သံသာ၊ စဉ်သင့်လာသည်၊ မဟာသမ္မတ၊
 သားရောစတည့်၊ ဝရရောစ၊ ကလျာဏမှ၊ ဝရကလျာ၊
 ဆက်ကာသားတော်၊ ဥပေါသထ၊ ဒီပလ္လံပတ်၊ သား
 မနွတ်နှင့်၊ သားမြတ်ဝရ၊ သားလှဆက်မှု၊ ဥပဝရ၊
 စေတီယက၊ မုဉ္ဇသည်းချာ၊ မဟာမုဉ္ဇ၊ မမျဘုန်းဂုဏ်၊
 မုဉ္ဇလိန္ဒ၊ သာဂရတည့်၊ နှုန်းကြဲဘက်ကွာ၊ သာဂရ
 ဒေဝ၊ ဘရတနှင့်၊ နွယ်စဆက်မှီ၊ အင်္ဂီရသ၊ ထွန်းပ
 လျှံညို၊ သားရူစိက၊ ဆက်ဘိဆင့်ပွား၊ သားပတာပ၊
 နို့မျှအာဏာ၊ မဟာပတာပ၊ ပနာဒတည့်၊ ထိုက
 ဆက်လာ၊ မဟာပနာဒ၊ စံပဘက်လွတ်၊ သုဒဿန၊
 ဒီပလှည့်ကာ၊ မဟာသုဒဿ၊ မပြတ်ခွန်စု၊ နေရူမည်
 သာ၊ မဟာနေရူ၊ ဇမ္ဗူ့ခွန်သ၊ အစွိန္ဒဟု၊ မြတ်လှ
 မင်းစစ်၊ နှစ်ကျိပ်ရှစ်တို့၊ ခုနစ်စုံရာ၊ ကုသာဝတီ၊

ကျော်ညီအံ့ဆို၊ ရာဇဂြိုဟ်နှင့်၊ နဂိုရ်အောင်ချာ၊ မိထိ
လာဝယ်၊ မြင့်ကြာနှစ်-လ၊ စံပျော်ကြသည်၊ ၊မမျှ
တည့်ပြိုင်ဝေး-ဘုန်းရောင်ပြေး။

၉။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ယောက်၊ နှောင်းဆုံးပေါက်သည်၊
မဖောက်ဝံသ၊ အစွိန္တု၏၊ သားလှမြေးမြစ်၊ ဆက်လစ်
တရာ၊ ရိပ်ဖြူကာလျက်၊ ကုသာဝတီ၊ ခွန်ဆီဆက်ချိန်၊
အရိန္ဒမ၊ မင်းဆုံးကျရှင့်၊ ထိုကပြန်မြောက်၊ ငါးကျိပ်
ခြောက်တို့၊ ရန်တောက်မထ၊ အယုဇ္ဈပြည်၊ ထောင်
တည်စိုးချုပ်၊ ဆုံးစွန်အုပ်သည်၊ ဒုပ္ပသဟ၊ ယင်းက
ဆက်သွယ်၊ ခြောက်ဆယ်ရာဇာ၊ ပြည်ဗာရာဏသီ၊ အခြာ
သိမ်းကျုံး၊ မင်းဆုံးမှန်လှ၊ အဇိတတည့်၊ ထိုကဆက်
ရှောင်း၊ ရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်၊ ရန်အောင်ဌာန၊
ကဝိလ၌၊ ဗြဟ္မဒတ္တ။ ယင်းကနွယ်ရိပ်၊ သုံးကျိပ်
ခြောက်ပါး၊ တိုင်းကားစည်ဘိ၊ ဟတ္ထိပုရ၊ ပြည်ချက်
မ၌၊ ကဝိလဝင်၊ မင်းလျှင်နှောင်းကျန်၊ ဆက်ပြန်တုံ
လစ်၊ သုံးကျိပ်နှစ်တို့၊ ပြည်သစ်ထောင်ကြ၊ ဧကစက္ခု၊
နှောင်းပြုဘုန်းရှိန်၊ သူရိန်ဒေဝ၊ ထိုကဆက်ညီ၊ မင်းဌာ
ဝီတို့၊ ဝဇီရပြည်၊ ဆက်ရှည်ဆုံးထ၊ သာမိနမှ၊ ခင်လှ
မျိုးနွယ်၊ နှစ်ဆယ်နှင့်နှစ်၊ တည်လစ်မြို့ပြ၊ မဓုရဝယ်၊
ဓမ္မဂုတ်လျှင်၊ အဆုံးရှင်၏၊ နွယ်စဉ်မပြား၊ ဆယ့်ရှစ်
ပါးမူ၊ စံထားပုရ၊ အရိဋ္ဌ၌၊ ဆက်သခွန်သွင်း၊ သိပ္ပိ
မင်းသည်၊ ၊နှောင်းကြွင်းတည့် အသွေး-နွယ်ဆက်
သွေး။

၁၀။ ဆယ့်ရှစ်နှောင်းကြွင်း၊ သိပ္ပိမင်း၏၊ နွယ်
ရင်းမျိုးစစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်တို့၊ ရန်မြစ်လှဲဖြတ်၊ ဣန္ဒပတ်

၂၂ ဝလိင်စာ၊ ချေချင်း

ဝယ်၊ ကျင့်ဝတ်မခွ၊ ဆုံးစွန်ကြသည်၊ မြဟ္မဒေဝ၊
 ယင်းကဆင့်ပွား၊ တကျပ်ငါးလျှင်၊ ထောင်ထား
 ပြောင်းနေ၊ ရန်နှိမ်မြေမှု၊ ဧကစက္ခု၊ စံမှုဆုံးမှတ်၊
 ဗလဒတ်မှ၊ နွယ်မြတ်မဝေး၊ ဆယ့်လေး မှန်မော၊
 ထွတ်မင်းစောတို့၊ ပြည်ကောသမ္ဘိ၊ စံညီဆုံးဘိ၊ ဟတ္ထိ
 ဒေဝ၊ ထိုကကိုးဆူ၊ ဖြန့်ရိပ်ဖြူနှင့်၊ ပြည်မူသာလှ၊
 ကဏ္ဍဂေါစ္ဗိ၊ မည်ရှိနောက်မိုး၊ နရစိုးမှ၊ ဝှန်ဖြိုးဘုန်း
 မြူး၊ ခုနစ်ဦးတို့၊ မည်ထူးပုရ၊ ပြည်ရောစဉ်၊ မဟိန္ဒ
 မင်းဖြစ်၊ ဆုံးပြန်လစ်သော်၊ ဆယ့်နှစ်ရာဇာ၊ ပြည်စမ္ပူ
 ဝယ်၊ နာဂဒေဝ၊ ထိုကပြန်ခဲ့၊ နှစ်ဆယ့်ငါးဖြာ၊ မိထိ
 လာ၌၊ သိမ်းကာခွန်တုတ်၊ နှောင်းစံထုတ်မူ၊ သမုဒ္ဒ
 ဒတ်၊ ဆက်လတ်မြေးသား၊ ငါးနှင့်နှစ်ကျိပ်၊ ရန်
 ညွန့်နှိပ်တို့၊ ဂီရိဗ္ဗဇ၊ နဂရဝယ်၊ စိုးကြနောင်လာ၊
 ဒိဝါကရ၊ ထိုမင်းကလျှင်၊ နွယ်စဆယ့်နှစ်၊ ဖွင့်လှစ်
 သိင်္ဂီ၊ တက္ကသိ၌၊ ကျင့်ညီမဖိတ်၊ ကာလိဿရ၊ ယင်း
 ကမြေးမြစ်၊ ဆယ့်နှစ်ဘူမိန်၊ နေသူရိန်တို့၊ ကုသိန္ဒာရုံ၊
 ရှေ့ဘုံသာဝဂ်၊ စံငြိမ်းချမ်းသည်၊ ထုံးတမ်းတည့်
 ဆွေးနွေး-ကျင့်ညီရေး။

၁၁။ ကျင့်ညီဆက်ခံ၊ နှောင်းဆုံးစံသည်၊ ဘုန်းလျှို
 ထွန်းပ၊ သူရိန္ဒမှ၊ ပွားထညွန့်သန်၊ မင်းကိုးတန်တို့၊
 ပြည်မွန်သီရိ၊ မလိဒိ၌၊ မဂ္ဂိနှုန်းရာ၊ နှောင်းစံမှာမူ၊
 သာဂရစိုး၊ နေနတ်မျိုးတည့်၊ မြတ်နိုးချစ်သက်၊ သား
 ဘုန်းတက်ကား၊ မဗ္ဗဒေဝ၊ လောင်းမြတ်လှက၊ စ၍
 ရှက်ထွေး၊ သားမြေးမြစ်ဖြာ၊ ဆက်ကာကာလျှင်၊
 တရာနှင့်ငါး၊ ရှစ်ရာပွားတို့၊ ရပ်ခြားပြည်သာ၊ မိထိ

လာဝယ်၊ စံကာမပြောင်း၊ နွယ်တော်ပေါင်းတွင်၊
 နှောင်းနေမိထွတ်၊ ဗောဓိသတ်တည့်၊ သက်မှတ်တမျှ၊
 ကာလာရနှင့်၊ သားလှရွှေစင်၊ သမင်္ဂီရ၊ သားရော-
 စကာ၊ ဝိသခက်ရုံ၊ ဆက်တုံရှစ်သောင်း၊ လေးထောင်
 နှောင်းမူ၊ မြေစောင်းလှမျှ၊ အာဏာရှသည်၊ သီဟ
 ပတိ၊ ဆက်ဘိထိုက၊ ဝိဇိတနှင့်၊ ဓမ္မ၊ နာဂ၊ သေနသုံးပါး၊
 သားသမိဒ္ဓ၊ သားလှဆက်ခံ၊ ဒိသမ္ပတိ၊ ဘုန်းရှိဆက်ပြု၊
 သားရေဏုက၊ ကုသမည်သာ၊ မဟာကုသ၊ ဝသထ-
 နှင့်၊ ဒသရဋ္ဌ၊ ရာမမင်းဖျား၊ သည်းချားမှန်လှ၊ ဝိ
 သာလက၊ စိတ္တရံသီ၊ တွင်ညီမည်ရ၊ အန္တရံသီ၊ ဂုဏ်
 ဆီ ပြည့်ဝ၊ သုဇာတက၊ သားလှရင်းချာ၊ ဥက္ကာက
 ရာဇ၊ မင်းဆုံးဖြစ်ရှင့်၊ တွက်စစ်မချို၊ ထိုမင်းတို့ကား၊
 ညွတ်ကြံကြေညာ၊ ဗာရာဏသီ၊ ပြည်ပုရီဝယ်၊ လော
 ကီ စည်းစိမ်၊ စံရိပ်ငြိမ်သည်၊ ပျောက်တိမ်တည့်
 ရန်ဘေး-ကင်းညစ်ကြေး။

၁၂။ ယင်းသို့ မှတ်ထိန်း၊ ဝဏန်းကိန်းဖြင့်၊ နှစ်
 သိန်း ငါးသောင်း၊ နှစ်ထောင်ငါးရာ၊ ငါးဆယ်သာမှ၊
 စွန်းပါခြောက်ပါး၊ နွယ်တော်များကို၊ ခြားနားသီး
 သီး၊ လျှောက်ခဲ့ပြီး၍၊ လျှည်း နေ၊ လ၊ နေ့ညဉ့်ပသို့၊
 သကျမျိုးဘော်၊ ရှစ်သောင်း ကျော်တို့၊ ရှင်ပျော် နန်း
 ထက်၊ စံသည့်ချက်ကို၊ နန်းဆက်ပွင့်လျာ၊ ရွှေနား
 သာလော့၊ ဥက္ကာကရာဇ်၊ ထွတ်သင်းကျစ်၏၊ လွန်ချစ်
 တောင်ညာ၊ မင်းဟတ္ထာဝယ်၊ ဥက္ကာမုခ၊ စသည်
 ထင်ရှား၊ လေးယောက်သားနှင့်၊ ငါးပါးသမီး၊ ဘွား
 လေပြီး၍၊ စံငြီးလှဖေဂ်၊ နတ်ရွာ ရောက်သော်၊ ထို

နောက် ညာတင်၊ တောင် နန်းရှင်တွင်၊ မြင်တုံပျိုနု၊
 သားဇန္တုကြောင့်၊ မျက်ရှုတသီး၊ သားကြီးတို့ဝံ့ယ၊
 စွန်းငြိဘွယ်ဟု၊ တာတွယ်မရှိ၊ သွားစေဘိက၊ တဖေ
 ဝမ်းပေါက်၊ ထိုကိုးယောက်လည်း၊ နောက်ပါ ကျွန်
 သင်း၊ များလုံးရင်းနှင့်၊ ဖြည့်တင်းစံပ၊ ထွက်ခဲ့ ကြ
 သော်၊ ဘုရားမျိုးစေ၊ ကျင့်သိမ်မွေ့သား၊ ရသေ့သင်္ခမ်း၊
 ရဂုံဝှမ်းသို့၊ တောလမ်းခရီး၊ ရောက်ခါနီး၌၊ ကြိဆီး
 ရှင်မွန်ပြသညွန်သည်၊ ၊ နောင်ဘန်တည့်ရှည်ဝေး-
 တည်ကြောင်းပေး။

၁၃။ ကပိလဟု၊ မည်ရ ဘုန်းဟေ့၊ ရှင်ရသေ့
 လျှင်၊ ပြ၍တည်ညီ၊ ပြည်ဌာနီကို၊ ကပိလဝတ်၊ မော်
 ကွန်းမှတ်၍၊ သက်ပြတ်လုမျှ၊ မောင်နှစ်မတို့၊ တူကွ
 စုံပေါင်း၊ စံကြကြောင်းကို၊ ဆင့်လောင်း ဘမင်းခင်၊
 ကြားလေချင်သေခဲ၊ ကျွမ်းကျင်လေဖြစ်၊ ငါ့သားချစ်
 တို့၊ မင်းစစ်ပြီလှ၊ စွမ်းနိုင်စွဟု၊ မြက်ဟ သွန်းသွန်း၊
 မိန့်ရွှေခွန်းကြောင့်၊ ပျံ့မွန်းသောင်းခွင်၊ သာကီဝင်ဟု၊
 လွှံထင် ကျော်ဟိုး၊ မြတ်နွယ်မျိုးတွင်၊ နန်းရိုးမှန်စွာ၊
 အစဖြာသည်၊ ဥက္ကာမုခ၊ နိပုရတည့်၊ မမျှဘုန်းဝှန်း၊
 သားစန္ဒီမ၊ နေ့လ နှုန်းရန်၊ စန္ဒမုခ၊ နွံမျှ ထင်ရှား၊
 သားသီဝရာဇ်၊ ရန်မြစ် ဖြတ်လှည်း၊ သားသိဉ္ဇည်းက၊
 ကျော်သည်းတံခွန်၊ မင်းဝေသန်နှင့်၊ သားမွန်ဇာလီ၊
 နှိုင်းပြီ ဘက်ကွာ၊ သီဟဝါက၊ သည်းချာတမွတ်၊ သီ
 ဟဿရ၊ ထိုကဆက်မှန်၊ သောင်းရှစ်ပြန်တွင်၊ ကဲလွန်
 နှစ်ထောင်၊ နောင်ဆိုးဆောင်သား၊ မင်းခေါင်နရိန်၊
 ဇေယျသိန်သည်၊ ၊ ဘုန်းရှိန်တည့်ပျံ့မွေး-စံငြိမ့်လေး။

၁၄။ ဇေယျသေန၊ နရိန္ဒ၏၊ သားလှ သက်စု၊
 သီဟနုလျှင်၊ ပြိုင်တု လွတ်ကျွန်း၊ ဘရာမြန်းသော်၊
 ဘုန်းတန်း တေဇာ၊ ပြင်းအာဏာနှင့်၊ ရင်းချာ
 ယောက်ဖ၊ အဉ္စနုလျှင်၊ ဒေဝဒဟ၊ ပြည်မသာစံ၊ ဘိ
 သိက် ခံ၏၊ တရံရောခါ၊ နှစ်ကောစာမူ၊ ပါဏာသိန္ဓု၊
 ဆပသျှသို့၊ မှန်မှုမချွတ်၊ ရောက်တုံလတ်က၊ မင်းမြတ်
 နှစ်ဘော်၊ ရှင်ကျော်ဒေဝီ၊ တပသီတို့၊ ညိုညိုနှိုင်းဆ၊
 တိုင်ပင်ကြ၍၊ နဝစန္ဒေ၊ ဖျက်ချေဖြိုပြီး၊ ရှေးပုံမှီးလျက်၊
 တသီးနာဂတ်၊ သုဇိဓာတ်၌၊ သိမှတ်တွက်ရန်၊ အဝ
 မာန်တွင်၊ နုတ်ရန်ရူပ၊ မုနိဆနှင့်၊ ဆိခြကော၊ ဤမျှ
 သာတည်း၊ ဘောမာရသ၊ ဆသုညနှင့်၊ ရူပမယုတ်၊
 ကြမ္မတ်နုတ်လော့၊ ဥစ္စဗိုလ်မှာ၊ အဋ္ဌဒွေးဆနှင့်၊ ဧက
 နုတ်ဘိ၊ ဤမျှရှိ၏၊ တတိယ ရက်စမ်း၊ လဒ်မြောက်
 ပြွမ်းပြီး၊ ခွဲခြမ်းသုံးထွေ၊ နုတ်၍ချေကာ၊ တာရက်ရဟု၊
 သီလမြမြ၊ မြတ်ရှင်ပျံလျှင်၊ စီမံထူးဆန်း၊ ကိန်းခန်း
 ဥပဒေ၊ ထားခဲ့ ပေသည်။ ။စေ့ရေတည့် တွက်ရေး-
 မရှုပ်ထွေး။

၁၅။ ရှုပ်ထွေးမဲ့အောင်၊ အန်ဆောင်ခဲ့ထ၊ မြေစီ
 မြင်လှသား၊ သီဟဟနု၊ နုတ်ဘုံလှသော်၊ မျက်ရှူ
 သားတေဂီ၊ မင်းသုဒ္ဓေါလျှင်၊ မပေါ်မုတိမ်း၊ ရန်မျိုး
 ငြိမ်းလျက်၊ ခွန်သိမ်းယူကာ၊ ဘုရားလျာကို၊ မဟာ
 သက္ကရာဇ်၊ ခြောက်ဆယ့် ရှစ်တွင်၊ ခေတ် ဇာတိရပ်၊
 ကြွင်းမလပ်အောင်၊ ထပ်ထပ်သံဟည်း၊ တုန်လှုပ်ကြည်း
 မျှ၊ ကျော်သည်းထိန်ဆူ၊ ဘွားတေဂီမူ၏၊ မတူနှုန်း
 ဆွယ်၊ သုံးဆောင်လယ်၌၊ နှစ်ဆယ်နှင့်ကိုး၊ စံပယ်